

solidarnost je naša snaga

Solidarnost sa ratnim izbeglicama

Nastavljamo sa kratkim izveštajima. Nismo prestale da idemo u "Afhgany park", u izbegličke kampove kad dobijemo dozvolu. Međutim, nakon rušenja baraka (videti datum) bile smo očajne, nismo nalazile reči da opišemo okrutnost nasilja, o čemu smo pisale u izveštaju ŽUC-a datum???

7. maj

U Beograd su došli volonteri iz "Solidarnost-Bosnia", u posetu izbeglicama u barakama. Tokom aprila su prikupljali u svom gradu Bihaću (zapadna Bosna) pomoć pod nazivom "Pomoć izbeglicama u Beogradu", a danas je peti put da dolaze u Beograd. Volonteri iz "Solidarnost-Bosnia" imali su dosta neprijatnosti prilikom ulaska u Srbiju, to se ponovilo i na povratku. Granična srpska policija je obavila detaljan pregled vozila, prtljaga, proveru "cilja i delovanja" ove humanitarne organizacije iz Bihaća.

Aktivist/kinje ŽUC-a i NORAS-a (Mirko Medenica, Miša Virijević, Ljiljana Čantrak, Staša Zajović) uz pomoć Asifa Bahara i još nekolicine izbeglica, sačekali smo ove humane ljude i organizovali smo dodelu zaista velike pomoći: hrana, higijenska sredstva, garderoba, obuća... Bilo je jako dirljivo. Naša akcija je trajala gotovo ceo dan. Padala je kiša, stotine izbeglica su, zajedno sa nama, organizovali su pravednu podelu.

Tog dana smo saznali da je pokrenuta opsežna akcija Komesarijata za izbeglice, s ciljem da se sve izbeglice dislociraju iz grada i da se deportuju u neki od kampova.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

Maj, nakon rušenja baraka...

Nakon sramne i brutalne deportacije izbeglica iz Beograda, bila sam u teškoj emotivnoj situaciji. Pokušavala sam da pronađem sve divne ljude s kojima sam provela mnoge trenutke, zvala sam ih, tražila ih. Slali su, putem Facebook-a fotke iz kampova. Pokazivale su užasne i krajnje nehumane uslove smeštaja, u tim logorima. Slike sam sačuvala, pa vam i šaljem, kao dokumenat krajnje nehumanijeg odnosa prema izbeglicama. Odmah sam shvatila da se naši drugovi jako boje, da uglavnom ćute i ne žele da preko društvenih veza pričaju o tretmanu i ponašanju srpskih vlasti prema njima. Upućivane su im stroge pretnje u vezi sa eventualnog izlaska iz kampa u grad. Na pamfletu je napisano da će "svako izlaženje van kampa biti sankcionisano deportacijom u kamp u Preševu", izbeglički kamp na krajnjem jugu Srbije.

Prvih dana, nakon rušenja baraka, svi kampovi su bili zatvoreni, kako za izbeglice, tako i za medije i za NVO. U par kontakata susreta s našim drugarima, govorili su da je jako loše, da su zatvoreni, da ne dobijaju nikakvu pomoć...

Saznali smo i o represalijama. Dvojica izbeglica, koji su volontirali u Miksalištu i Info parku, dobili su otkaz i opomenu

solidarnost je naša snaga

jer su na društvenim mrežama govorili o deportaciji i zato što su postavljali slike rušenja baraka u Beogradu.

Danas sam boravila u Afghany parku s Mišom, i na moje veliko zadovoljstvo videla sam jako mnogo momaka, oni su jednostavno pobjegli iz kampova, a nekolicina momaka se kriju po gradu. Ponavljali su da su uslovi u kampovima grozni, da dobijaju samo jedan obrok dnevno (oko 8 ujutru), obrok sadrži pola hleba, a najčešće dva parčeta hleba, poneku konzervu, nema čaja, nema ništa od higijenskih sredstava, kupatila su izlomljena, polupana, zapušena, prepuna fekalija, madraci na kojima spavaju su bez posteljine, nemaju lekarsku negu, ima dosta bolesnih momaka... Izbeglice su prepuštene same sebi, zarobljeni i izolovani.

Srela sam par momaka koji su deportovani iz Hrvatske. U poslednjih par dana veliki broj naših drugara nije uspeo da pređe granicu. Veliki broj izbeglica pokušava da nađe spas i nalaze se blizu granice s Hrvatskom.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

Maj, nakon rušenja baraka, u parku...

I pored stroge zabrane i pretnje deportacijom u kamp u Preševo, park je svakodnevno pun naših drugara koji ne pristaju na zabrane izlaska iz kampa.

Prethodnih dana su gotovo svi bili jako oprezni i sumnjičavi, nisu želeli da govore s nama, a sve zbog toga što su kažnjavani ako su bilo gde i bilo kome iznosili istinu o užasnim uslovima u kampovima. Svi uglas kažu da su "barake bile divno mesto za život", da im mnogo im nedostaju i tada su bili jako sretni... A sad su u kampovima lišeni slobode kretanja, kažnjavaju ih, izloženim su verbalna maltretiranja i ponižavanju. Čak su i "Lekarima bez granica" (MSF) i "Lekarima sveta" zabranjen pristup kampovima u Krnjači i Obrenovac. U tom kampu situacija je gora nego u Krnjači: u sobama je smešteno i do dvadeset mladih ljudi, kreveti su bez posteljine, dobijaju samo jedno ćebe/kažu da su bgd noći jako hladne, tuševi su zaključani, higijenu obavljaju u smrdljivim i prepunim vode, nemaju higijenskih sredstava. U ovom kampu su sve češći konflikti između migranata, zbog loših uslova, zbog straha, pretnji i očajnog stanja u kome se nalaze.

O torturama koje trpe izbeglice u blizini granice sa Hrvatskom ili pri prelasku niko i ne piše. To nije vest.

Dok smo sedeli i družili se s španskim volonterima, kroz park su marširali ljudi iz Komesarijata za izbeglice. Bili su ljuti, nervozni, besni, terali su naše drugare, ako bi slučajno jednom nogom zagazili na travnatu površinu.

Doneli smo obilatu pomoć, podelili smo dosta brzo. Deo pomoći za žene i decu, naši drugari su poneli u kamp u Šidu. Danas smo saznali da je taj kamp demoliran i da će se migranti rasporediti u kampove u Hrvatsku (Berkasovo i Principovac).

solidarnost je naša snaga

Sutra ponovo idemo u park, u sredu smo kupili higijenske potrepštine i nešto slatkiša, Mnogi su nam govorili da im u dane Ramazana jako nedostaje porodica.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

JUN 2017.

2. jun

S Mišom sam otišla u Afghany park gde smo se našli s momcima, našim drugarima, koji, željni Beograda, svakodnevno dolaze u park. Bilo je toplo popodne, ništa nije nagoveštavalo haos koji će se desiti tako iznenada, silovito, bez ikakvog nagoveštaja, naravno bez ikakvog povoda. Nas dvoje smo stajali pored naših drugara, oni su sedeli, ćaskali, smejali smo se... I odjednom sam videla policajca koji je šutnuo u glavu, u telo jednog klinca, Miša i ja smo odmah prišli, počeli da razdvajamo pobesnelog policajca, razdvajali smo rukama naše drugare, smirivali ih, krenuli su prema razjarenom policajcu, jer je neka žena prijavila policajcu naše drugare, a njemu je to bio samo povod da se izživljava nad izbeglicama. Nismo tom policajcu dozvolili da u svom ludilu, krene prema našim drugarima... oko nas je bilo sve više naših drugara, svi su nas opkolili, svi u šoku, i mi i strani volonteri.

Zahvaljujući prisebnosti izbeglica, Mišinoj i mojoj prisebnosti i upornosti, nakon dugog ubeđivanja, nakon dolaska ekipe za intervencije, sukob je okončan. Nešto kasnije taj policajac je ponovo došao, prišao je Miši i meni, pomirljivim tonom nam se obratio, a nas dvoje smo na diplomatski način uspeli da ga smirimo. Nešto kasnije, prilazi mi jedan mladić, skida srebrni lančić s svog vrata i pruža mi, daje mi poklon od srca. Poljubila sam ga, i nisam zaplakala.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

3. jun

Miša i ja odlazimo u Afghany park svakodnevno. Svakim danom sve više izbeglica dolaze iz kampova Obrenovac i Krnjača, dolaze čak i iz Bogovađe, 70 km od Beograda. Vidjamo stare naše drugove iz baraka, ali sve više ima novih. Mnogi su deportovani iz Hrvatske, ili iz Nemačke ili su uspeli nekako da pređu bugarsku granicu. Danas smo vodili jednog dečaka u MSF zbog jake infekcije prsta. Pripremamo se za posetu kampu u Krnjači.

7. jun – poseta izbegličkom kampu u Krnjači

Na zahtev NORAS 381, Komesarijat nam je dao dozvolu za ulazak u kamp. Miša, Violeta (ŽUC) i ja. Čim smo ušli u kamp, sretali smo naše drugare iz baraka, iz parka. Mahali su nam sa prozora, bili su jako obradovani. Pomoć (najviše odeće i odeće za decu i žene, slatkiše, higijenska sredstva...) koju smo doneli uneli smo u jednu baraku, gde nas je čekao naš drugar Subhan Khan. Proveli smo u kampu celo popodne. Kad smo krenuli kući, ispratili su nas i naši stari i novi drugari, ispratili nas sve do bus stanice a sa njima je bila žena sa šestomesečnom bebom, rođenoj u Srbiji.

solidarnost je naša snaga

I na kraju: upravnica ovog kampa nam je rekla da "bi bilo lepo kad bi naša pomoć/donacija bila tolika da se podeli barem polovini od ukupnog broja migranata". A to je preko 1000 ljudi! Šta država Srbija radi sa ogromnim novčanim donacijama koje dobija na ime izbeglica?

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

12. jun

Nisam redovno slala izveštaje. Bila sam u očajnom stanju, nakon rušenja baraka u Beogradu i deportacije izbeglica u kampove širom Srbije. Bila sam šokirana kada sam dobila informaciju o najnovijem dešavanju u kampu u Obrenovcu. Policija je 3. juna, subota u 5 sati ujutru, upala u kamp i nasrnula na uspravane na izbeglice. Uz primenu sile i brutalnost, nasumice su ljude izvlačili iz kreveta i naterali da uđu u tri autobusa. Da ih vode u kamp u Preševo (kamp u Preševu ustvari zatvoreni kamp, zatvor, i da služi kao pretnja uz opomenu, da ko nije 'dobar' biće kažnjen i deportovan u Preševo).

Zbunjeni, uplašeni, iznenađeni, iako navikli na sve to, pitali su šta se dešava, zašto i gde ih odvođe, jer imaju papire za boravak u tom kampu. Policija je samo govorila: "Go, go. ." i bez ikakvog objašnjenja sve tukla i povređivala. Momak, koji me je o svemu obavestio, poslao mi je slike povređenih mladića. O brutalnoj deportaciji naših drugara u Preševo, danas sam obavestila mnoge aktiviste u Hrvatskoj, Sloveniji i Makedoniji i Bosni.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

13. jun – Čišćenje trave od izbeglica...

Mirko i Ljilja su kupili osnovne higijenska sredstva i onda smo se s Stašom uputili u Afghany park. Proveli smo par sati u druženju i razgovoru s našim drugarima. Skoro svi iz Avganistana, svi ponavljaju iste razloge bekstva: progon od strane talibana, rat...

U parku smo zatekli međunarodne volontere: Ana iz Švajcarske, Isabel iz Bilbaoa (Španija), iz Nemačke.

Odjednom su se pojavila dvojica iz Komesarijata za izbeglice, bahato su izbacivali mladiće koji su spas od beogradske vreline potražili ispod drveća. U skladu sa uredbom o po kojoj je "strogo zabranjeno da se sedi na travi..." To nisu travnate površine, već ledina s mestimičnom travom... Staša se raspravljala sa njima, tražila objašnjenje, jer ja sa njima ne komuniciram.

Izbeglice iz kampa u Obrenovcu su svedočili o nedavnoj deportaciji: "Spavali smo u šumi, blizu kampa, od straha da nas noću ne pokupe i deportuju u Preševo... Više buseva punim izbeglicama su odveli u Preševo..."

Ostali smo na klupama da pričamo sa izbeglicama. Pričali su o prebijanju mladića koji su pokušali da iz Srbije uđu u Hrvatsku. Bili su pretučeni od strane hrvatske policije, toliko brutalno, da su mnogima polomljeni prsti i ruke. Svi su nakon prebijanja vraćeni u Srbiju.

Ljiljana Čantrak NORAS 381 i Staša, ŽUC

solidarnost je naša snaga

15. jun

Danas, 15. 6. Staša je zajedno sa Minom odnela u Afghany park higijenske pakete i pakete s slatkišima. Dogovorili smo se da 20. juna povodom Svetskog dana izbeglica obidjemo naše drugare koji se nalaze u kampu u Obrenovcu.

Saznali smo da veliki broj izbeglica nemaju mogućnosti da borave u nekim od kampova, zbog čega tokom noći traže sklonište u delu Beograd koji treba da ostane nepoznat. Od nekih momaka sam saznala da ih često obilazi policija, ispituje i proverava, ali da ih ne maltretira.

Danas sam videla u Afghany parku par mladića koji su tek stigli u Beograd. U poslednjih desetak dana, dosta naših drugara, koje lično poznajem, uspelo je da pređe granice i da uđu u EU, u Austriju ili u Italiju. Na žalost, veći je broj njih vraćaju s granice, uglavnom su svi pretučeni i opljačkani.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

16. jun – Solidarni Kinez Li...

Simpatični Li, Kinez koji ima radnju blizu parka, dao mi je popust na robu koju sam kupila (donji veš, čarape...) od solidarne pomoći koju je ŽUC prikupile koje su, inače, bile na seminaru u Sandžaku. Odnela sam to i nekoliko kg pirinča u park i sve jako brzo podelila. Bila je velika gužva, puno naših drugara. Opet su oni iz Komesarijata, besni ko da su pušteni s lanca, uz povikle i nerazumne i vulgarne reči, izbacivali i besno pomerali ljude, koji su mirno sedeli na nečemu gde je nekada bila trava. Snimila sam njihovu brutalnu akciju, ali smo svi bili mirni.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

18. jun

Danas je nedelja, 18. 6. , danas sam otišla do Afghany parka da bih se videla s našim drugarima. Ponavljali su da, u strahu od brutalne deportacije za Preševo, mnogi spavaju u šumi. Nemaju ništa da bi se zaštitili od hladnih noći i treba da prikupimo toplu robu za njih...

Danas sam razgovarala sa izbeglicom iz Afganistana. Rekao mi je da je svoju zemlju napustio pre više od godinu dana, da je boravio u Nemačkoj, odakle je deportovan u Bugarsku, i da je pobegao u Srbiju pre mesec dana. To vreme je boravio u kampu u Obrenovcu, danas kreće da pokuša da pređe granicu, ide s petoricom drugara, idu pešice, nemaju novca da plate krijumčarima tu uslugu... Nada se da će ovaj put uspeti da se domognu Zagreba, kaže da je njegov cilj Francusku. Poželela sam im svu sreću...

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

solidarnost je naša snaga

20. jun – Obrenovac, zatvoreni kamp...

Zahtev ŽUC-a da poseti kamp u Obrenovcu, Komesarijat za izbeglice je ignorisao. I pored toga, otišli smo u Obrenovac na Svetski dan izbeglica, koji institucije tako pompezno 'proslavljaju'.

Napravili smo dosta paketa, prikupili dosta odeće. Nadali smo se da ćemo uspeti da uđemo u prostor tog kampa, ali nisu nam dozvolili. Doduše, 'dozvolili' su nam da podelimo pakete na parking, dalje od ulaza u zatvoreni kamp.

Bili smo uporni, objašnjavali našu posetu i nameru, nismo se konfrontirali, bilo nam je stalo da podelimo pomoć. U tome su nam pomogle izbeglice, njih desetak je došlo i u više navrata odneli ostalima pomoć.

Rečeno nam je da u kampu boravi gotovo 1000 ljudi, da "nemamo dovoljno za sve i da bi nastala pometnja...". Takođe nam je rečeno da "ne treba da uznemiravamo izbeglice u vreme ručka, da svi koji ovde borave, imaju redovne obroke, dobijaju redovno garderobu, mogu slobodno da ulaze ili izlaze van kampa, da imaju prodavnicu u kojoj se snabdevaju", da "svi brinu o njima kada prelaze ulicu, da strogo vode računa o njihovoj bezbednosti...". Jedan od čuvara je ushićeno ponavljao da izbeglice "nemaju nigde slobodu kao ovde kod nas...". Koliko je to tačno, to znamo, a koliko su 'brižni' i pažljivi, u to smo se lično uverili. A o "blagostanju" u kampu su svedočili uplašeni, bezvoljni stanari, u beznadežnom stanju... Dovoljan dokaz o tom "blagostanju" je činjenica da u kampove takoreći niko ne može da uđe, niko od medija nema dozvolu da napravi bilo kakvu vest, da o dozvolama za posetu nekom od kampova odlučuje jedna jedina osoba...

U poseti kampu bili su Mirko, Zorica, Staša (ŽUC) i Ljiljana (NORAS 381).

22. jun – Od Afhgany parka do Švajcarske...

Ljiljana, Milena, Mina i Staša... danas popodne bile smo u poseti drugarima u "Afhgany" parku. Dok smo im delile humanitarnu pomoć (higijenske maramice, biskvite, prikupljenu odeću...), upoznale smo maloletne mladiće, koji su tek pristigli. Preko Bugarske iz Avganistana. Smešteni su u izbegličkom kampu u Krnjači (20km od Beograda). Jedan od njih od 17 godina, kaže da je došao sa još dva maloletnika, od 10 i 13 godina. Ostali su u kampu, doći će i oni narednih dana u park. Mesto susretanja, razmena informacija, mogućnosti... Srele smo i neke drugare koje već poznajemo. Dogovorile smo se o akciji u Afhgany parku "Zona slobodna od mržnje" koju već godinama obeležavamo povodom 27. juna – Međunarodni dan ponosa LGBT osoba. Za nas je to dan solidarnosti sa izbeglicama.

Pozvali preko WhatsApp-a našeg Asifa, koji je otišao iz Srbije, 25. maja. Asif je proveo skoro godinu dana u barakama, u parku. A otišao je i iz Srbije simboličnog Dana mladosti, za nas iz bivše Jugoslavije. Tog dana se slavila odvažnost i radost jugoslovenske mladeži, a kao da ga, sada, kad se više ne slavi taj dan, nastavio... Asif je u Švajcarskoj, sređuje papire. Razgovarali su sa njim na paštu jezikom njegovi zemljaci, i mi smo mu rekli nešto na njegovom paštu, jer nam je bio učitelj tog jezika, a pričali smo i na engleskom, uz poneku reč na srpskom. I na kraju se svi pozdravili sa Asifom "Inshallah"! Nas tri (Milena, Mina i Staša) smo morale da idemo.

Zabeležila: Staša

Ljiljana je ostala u parku i zabeležila sledeće: "U parku sve više izbeglica koji provode dane baš tu, jer ne mogu da uđu u neki od kampova širom Srbije, zato što su odbijeni i zato što im je rečeno da moraju da napuste Srbiju. Je-

solidarnost je naša snaga

dnostavno borave napolju, na ulici ili u parkovima. Policija neprestano dolazi, brutalno proteruje, ne daju da borave u parku. Nekolicina mladića žale se da nisu spavali tri dana, da je policija non-stop dolazila, terajući ih s mesta na kome su boravili, vraćala se i sve ponavljala, i uporno nastojala da iz uznemirava. Momci jednostavno ne znaju šta da rade. Upućivala sam na UNHCR, ali su svi bili jednoglasni u tome da NIKO nije želeo da pomogne.

I danas sam prisustvovala nemiljoj sceni bestijalnog ponašanja ljudi iz Komesarijata. Pojavili su se u praku, došli su iz nekoliko pravaca, svaki dan menjaju taktiku. Prvo sam čula užasno, neljudsko urlanje, krenuli su prema ljudima koji su bili na netravnatim delovima parka, grubo su prilazili i jednostavno su ih fizički izbacivali van tog dela... Ja sam uzela telefon i krenula da slikam, i odjednom, odjednom čujem kako me neko proziva, kako uz sočne psovke urla na mene i preti mi što slikam ove iz Komesarijata, ja sam uzvratila istom merom, ali bez psovki. On je ustao i onako, klataći se u hodu napustio park. Zatim su beskrupulozni iz Komesarijata seli na klupu pored mene, ja sam ih ignorisala...

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

25. jun – Zaglavljani u Srbiji I beznadežni...

Jednostavno su bez nade, svi, ama baš svi. Nebrojeno puta pokušavali da izadju iz Srbije, konačno su shvatili da je to prosto nemoguće. Zato se osećaju jako frustrirani, depresivni, bez nemaju novac da bi pokušali da predju granicu, da im NIKO, mislim na NGO ne pruža pomoć, da nemaju kome da se obrate za podršku, za neki savet.

Danas sam bila u parku jer su to od mene tražili mnogi naši drugari, stalno su me zvali, slalli poruke, pitali zašto nisam bila u subotu, neki od njih su čekali da dodjem da bih podigla novac koji im je poslat.

Sutra ću ti ispričati šta nam traže. Pozvala sam sve koje sam danas videla da dodju na naš party zakazan za utorak. Danas su mi svi čestitali Bajram, oni su neverovatni ljudi. U parku sam se pojavila pre 4 p. m. i videla da je pun naših drugara. danas sam opet doživela da me jedna ovdašnja baraba napadne, sedela sam okružena našim drugarima, on je prišao i počeo s provokacijama. U stilu da li hoću i njemu d apomognem, zašto njemu ne pomažem, i kada sam ga zamolila da se skloni jer razgovaram, on je počeo da škripi i da škrguće zubima, nadneo se nad mene, počeo je da me psuje i da mi preti, krenuo je mahinalno šakama prema meni, ja sam ćutala, bila sam prestravljena zato što sam razmišljala šta da radim ako me udari. Bio je pijan, smrdeo je na alkohol, takav bes i takko izobličeno lice ja nisam videla do sada. Kada je otišao izgovarajući strašne pretnje, drhtala sam i pokušavala da ostanem pribrana. Ne mogu da zamislim šta se dešava našim drugarima kada su sami, ili noću, bilo da su u parku ili na nekom drugom mestu. Pričali su mi da policija dolazi na mesta gde borave/sakriveni, na mestima gde se kriju tokom noći/ i da ih stalno maltretira, da im nedaju da spavaju, da se stalno vraćaju, jednostavno se iživljavaju do mile volje.

Molim te da svojim partnerrima preneseš da su sve češća maltretiranja naših drugara od bgd skitnica i raznoraznih faca, kao i od policije. Dok su boravili u barakama, bili su na neki način zaštićeni, bili su svi skupa, zato i pate za barakama i kažu d aje to bio njihov dom. Uostalom, ljudi koji su ostali na bgd asfaltu ne mogu da udju u kamp, odbijeni su, to se i sada dešava. Nemaju mir ni u toku dana, kakva ih strahota prati noću, to smao oni znaju. Strašno, jezivo, tragično.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

26. jun – “Mi želimo slobodu, mi smo ljudi...”

Ovim rečima su me dočekala naša dva drugara kada smo se sreli u Afghany parku. Pričali su mi o dešavanjima u kampu Adaševcima, rekli su na su šume u neposrednoj okolini kampa prepune ljudi koji ne mogu da borave u kampu.

solidarnost je naša snaga

I tada su mi rekli : da, ali znaš ko boravi u džungli/jungle? " Životinje, a mi smo ljudi, nismo životinje".

Jedan od dvojice naših drugara koji je volontirao u *No name kitchen* u vreme kada je ova volonterska organizacija (Španija) spremala hranu za izbeglice u barakama, rekao je da je volontiranje nastavio u Adaševcima. Medjutim, jednog dana su došli neki ljudi iz Komesarijata, tražili su od njega pasoš ili neki drugi dokumenat, on nije imao papire, pretili sum u da može da bude deportovan u Prešvo ili Sjenicu. Sutradan su se pojavili, procedura se ponovila, i zbog pretnji da će biti deportovan, on je jednostavno došao nazad u Beograd.

Svi redom ponavljaju da ne žele da ostanu u Srbiji, da samo žele da odu u neku od EU zemalja, da nađu neki posao koji će im omogućiti da nastave prekinuto školovanje.

Takođe su konstatovali da se odnos ljudi prema njima ovde drastično promenio. Nekada su svi bili jako ljubazni s njima, misleći najpre na tzv NGO, ali i na ljude u Beogradu. Rekla sam im da se ljudi ponašaju 'u skladu' sa zvaničnom politikom vlade.

Imam informaciju da dnevno u Beograd stigne nekih dvadesetak, tridesetak izbeglica, uglavnom iz pravca bugarske granice. Verovatno s nadom i srećni da su uspeli da pređu opasnu bugarsku granicu dolaze u Beograd i tu se nastavlja njihova životna drama.

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

29. jun 2017. – Intenzivira policijska brutalnost prema izbeglicama...

Danas sam u parku srela sam našeg druga. Ispričao mi je da su on i njegova dva druga, pošto nisu imali para da plate krijumčarima, pešačili osam dana i uspeli su da stignu u Zagreb. Na žalost, kada su tamo otišli da traže azil, policija ih je ponižavala, naterala ih da legnu na beton. Policajci su

psovali izbeglice, pljuvali su ih svi odreda. Nakon bestijalnog izivljavanja deportovali su ih do granice s Srbijom. Naš drugar je rekao da će ponovo, za dan- dva pokušati da pređu granicu...

Ljiljana Čantrak, NORAS 381

30. jun 2017. – U parku sve više izbeglica...

Danas je Zoran, naš umetnočko-aktivistički drug, doneo fantastične igračke za klince i divnu garderobu. Sve smo pakovali, sređivali u prostorijama ŽUC-a.

Danas smo dobili od mladih volontera iz Španije jako puno vreća za spavanje i ruksaka, tako potrebnih našim drugarima.

U parku sam dugo razgovarala sa našim drugarom Azzadom. Uspeo je da pobegne iz kampa u Preševu. Pričao je o stanju u kampu u Preševu, o deportacijama, koje se izvode nasilno i o kojima svi čute, ne samo kod nas, već i u svetu.

Iz dana u dan sve više naših drugara dolazi u park. I danas je bilo jako puno ljudi, bilo je i smeha, šale...

Ljiljana Čantrak, NORAS 381